

"Che"

Het bankje is groot genoeg voor drie zitvlakken, maar mijn achterwerk neemt er toch als enige een plaats. Ik kijk toe hoe mijn jongens zich de benen uit het lijf schoppen tijdens dit partijtje voetbal. Mijn meisje zamelt hibiscusbloemen die ze tot papjes en moes plet. Met haar vinger tekent ze rode figuren op een betonnen muur. De zon prikt. Ik voel me niet alleen. Ik voel me nooit alleen, trouwens.

Ik speur horizonten af om mijn drang naar het ontdekken van curiositeiten te bekoelen. Ik zie mensen bewegen, stippen opvliegen, wolken schuiven, bomen zwaaien en plots bevoelspriet ik jou.

Je kijkt naar de jongens. Je kijkt naar het meisje. Je kijkt naar mij en ik naar jou. We zijn nieuwsgierig. Jij bent een al heel oude man. Ik kan je leeftijd moeilijk schatten, maar je hebt zichtbaar een verleden. Je mist voortanden en haar. Je gelaat laat belezene kriskrasstrepen, -rimpels en -littekens. Je draagt een gloednieuw blauw tuinpak met initialen. Zo iemand oud in een nieuw werkpak lijkt één grote tegenstelling. Curiositeit gevonden. Ik laat je niet meer los.

Ik lok je met een glimlach. Je komt en gaat naast me zitten. Dat maakt twee zitvlakken op een bankje voor drie. Het is niet echt een Rwandese gewoonte om zomaar naast een "vreemdelinge" te gaan zitten. Ik kijk door je bril heen naar je pretogen. De glazen verdubbelen hun grootte. Montuur is bijna even oud als jij. Ik bekijk een monument.

Ik kan het staren nooit laten. Ik doe het steeds weer en onbewust. Ik zou elke pukkel op een gezicht in vraag stellen en hun oorsprong willen achterhalen.

Je kijkt me aan en vraagt of de drie kinderen bij mij horen en of de jongens tweeling zijn. Ze spelen in de diepte en daar lijken ze inderdaad even groot. Je voegt er aan toe dat ze snel en lenig bewegen en sportief het spel spelen. Ik luister verbaasd naar je beknopte en juiste beschouwing.

"Nee, Mzee*, mijn zonen hebben elk hun geboortjaar. Ja, Mzee, ze zijn in alle opzichten sportief."
Stilte.

Ik hoor mijn meisje tegen de tekeningen op de muur praten. Ze gunt me ook mijn plezier. Ze speelt geduldig alleen.

"Bent u tuinman hier?"

"Nee, ik werk als wachter sinds een kleine week. Ik ben net terug."

Stilte.

"Wil u horen waar ik vandaan kom?"

Hierop antwoord ik met een grimas. Ik trek de beide ogen op: "graag"

De enorme bril zet hij af en legt die op het bankje.

Plaats voor zitvlak drie is ingenomen, alsook mijn volledige aandacht. Ik voel me bezet en bezeten.

Ik lees in zijn kostbare parelogen het zeldzame van zijn rijk verleden. Hij praat buitengewoon helder. Hoe uniek is deze ontmoeting, hoe uitzonderlijk dit moment.

We zetten de eerste stap in de voetsporen van Ernesto Che Gevara...

© februari 2011, madampje, BasicPublishing.nl